

Samling af Afgørelser

Sag C-2/17

**Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)
mod
Jesús Crespo Rey**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Superior de Justicia de Galicia)

»Præjudiciel forelæggelse – aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer – social sikring af vandrende arbejdstagere – forordning (EF) nr. 883/2004 – bilag XI, rubrik »Spanien«, punkt 2 – alderspension – beregningsmåde – teoretisk beløb – relevant bidragsgrundlag – særaftale – valg af bidragsgrundlag – national ordning, der pålægger arbejdstageren at indbetale bidrag på grundlag af minimumsbidragsgrundlaget ««

Sammendrag – Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 28. juni 2018

Internationale aftaler – EF-Schweiz-aftalen om fri bevægelighed for personer – ligebehandling – social sikring af vandrende arbejdstagere – aldersdomsforsikring – alderspension – beregningsmåde – teoretisk beløb – særaftale – relevant bidragsgrundlag – valg af bidragsgrundlag – national ordning, der pålægger arbejdstageren at indbetale bidrag på grundlag af minimumsbidragsgrundlaget – ikke tilladt – nationale domstoles pligter

(EF-Schweiz-aftalen om fri bevægelighed for personer; Europa-Parlamentets og Rådet forordning nr. 883/2004, bilag XI)

Aftalen om fri bevægelighed for personer, der blev indgået mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side, undertegnet i Luxembourg den 21. juni 1999, skal fortolkes således, at den er til hinder for en ordning i en medlemsstat som den i hovedsagen omhandlede, som pålægger en vandrende arbejdstager, der underskriver en særaftale med denne medlemsstats socialsikring, at indbetale bidrag på grundlag af minimumsbidragsgrundlaget, således at den nævnte medlemsstats kompetente institution ved beregningen af det teoretiske beløb for dennes alderspension sidestiller den periode, der er omfattet af denne aftale, med en periode, der er tilbagelagt i denne samme medlemsstat, og med henblik på denne beregning kun tager hensyn til de bidrag, der er betalt inden for rammerne af den nævnte aftale, selv om sidstnævnte arbejdstager, inden han udøvede sin ret til fri bevægelighed, i den omhandlede medlemsstat indbetale bidrag på grundlag af højere grundlag end minimumsbidragsgrundlaget, og selv om en fastboende arbejdstager, der ikke har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, og som underskriver en sådan aftale, har mulighed for at indbetale bidrag på grundlag af højere grundlag end minimumsbidragsgrundlaget.

Bilag XI, rubrik »Spanien«, punkt 2, i forordning nr. 883/2004 fastsætter nemlig, at der for de perioder, som en vandrende arbejdstager har tilbagelagt i andre medlemsstater, ved beregningen af pensionens basisbeløb for denne arbejdstager skal tages hensyn til »det bidragsgrundlag i Spanien, som tidsmæssigt er tættest på de omtalte perioder«.

I en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor den berørte arbejdstager, inden han har udøvet sin ret til fri bevægelighed, har indbetalt bidrag til den omhandlede medlemsstats socialsikring på grundlag af højere grundlag end minimumsbidragsgrundlaget, er det relevante bidragsgrundlag med henblik på beregningen af dennes alderspension således det sidste bidrag, som denne arbejdstager har betalt i denne medlemsstat, dvs. et højere bidragsgrundlag end det minimumsbidragsgrundlag, der er fastsat ved særaftalen.

Såfremt national lovgivning i strid med EU-retten behandler grupper af personer forskelligt, skal medlemmerne af den gruppe, der stilles ugunstigt, behandles på samme måde og være omfattet af den samme ordning som de øvrige berørte. Den ordning, som finder anvendelse på den gruppe, der stilles gunstigt, er nemlig den eneste, man kan henholde sig til, når EU-retten ikke er korrekt anvendt (dom af 13.7.2016, Pöpperl, C-187/15, EU:C:2016:550, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

Det tilkommer ganske vist den ret, der skal behandle sagen, at afgøre, hvilke midler der i den national lovgivning er de mest egnede til at opnå ligebehandling mellem de vandrende arbejdstagere og de fastboende arbejdstagere. I denne henseende skal det imidlertid fremhæves, at dette formål a priori kunne nås derved, at også de vandrende arbejdstagere, der underskriver en særaftale, blev givet en sådan mulighed, og derved, at disse sidstnævnte fik mulighed for at indbetale bidrag med tilbagevirkende kraft på grundlag af højere grundlag end minimumsbidragsgrundlaget, og – som følge deraf – at gøre deres ret til en alderspension gældende på disse nye grundlag.

(jf. præmis 67, 68, 73, 75 og 76 samt domskonkl.)